

1967-04-24

SENDER

Sonja Ferlov Mancoba

RECIPIENT

Niels Ferlov

FACTS

Document type:

Letter

Date explanation:

Date in letter.translated 2025-02-07

Sender's location:

Paris

Recipient's location:

København

Archive:

Ferlov Mancoba archive.translated
2025-02-07

DOCUMENT CONTENT

Sonja Ferlov Mancoba writes to Niels Ferlov about her perception of humanity, humankind, and cultural history. How humanity bears a responsibility to seek out the essential. That we must maintain faith in the humanity where we all contribute with our function. Even when the individual is forgotten, their contribution is part of our collective history, and its striving has left traces. Sonja Ferlov Mancoba criticizes society today, with its focus on science and technology as the basis for creation. This has only led to spiritual emptiness and a desire for power. Religion and art are also criticized – art has become something that grants prestige. In contrast, she emphasizes "the true Values" and the people who fight for them. She laments that the world we pass on to our children is more "tattered" than the one she received. translated 2025-02-07

153, rue du Chateau
Paris 14^e

24/4 - 67

Kære gode Niels

Ja her ser du, jeg er saamænd ikke kvikkere
end du til at besvare mine Breve, jeg har til
Tider Perioder, hvor jeg helt opgiver at tage en Pen
i Haanden - og dog har du saa mangen en gang
været i mine Tanker, for jeg blev meget, meget
glad for dit gode Brev fra England, og jeg haaber
du alligevel engang igen faar mod til at Skrive.
Jeg synes jeg forstaar dig saa godt i meget af det du
siger. Ogsaa jeg gør mig klart hvor uendelig
lidt man faar udrettet (omend man sætter
ind med god Vilje og Energi) i den lille Stand
man tilbringer paa Jorden. Navnlis i de senere
aar hvor Livets Begrebnis staar en udmere paa
Og som du siger alt det ydre bliver efterhaanden en
saa aldeles ligegyldigt, vi kommer ene i Verden og
lader den ene og det eneste som bliver tilbage for
Menneske er dets ansvar mod sig selv, det er der
ingen der kan løse for nogen af os. Vi lever vi
drager vor Livsopfattelse ud fra de Erfaringer vi gør,
vi søger at handle derefter, og vi maa være rede
til at tage Konsekvenserne deraf. I stadig Sagen
og Fligens mod at realisere vore Gnskedrømme, mod
at finde dybere ind til det vi tror er det væsentlige i et
Menneskeliv - maa vi dog anerkende os selv som vi
er med vore Svage og stærkere sider for at kunne vokse.
Og end vi ved at vi ikke skal maa det vi gerne
vilde. Troen paa "Menneskets" Bevarelse

paa Menneskeheden maa vi holde fast ved.
Jeg ser hvert Menneske som et Led i dette Store
mærkelige Dyr (Menneskeheden) der gennem Tiderne
stadig bevæger sig langsomt hen over Jorden. Flere
eneste har sin Funktion og intet kan maales
i Størrelse og Betydning. Ingen faste grænser kan
lægges for de Spor som hver sætter og det som deraf
fødes. Naar det enkelte Liv dør bort eller opløses
i altid, da leveres det dog og bæres videre bevidst
eller ubevidst i Slægten og ingen sand Restriktion
gaaer til Gylde. Narrene er uvæsentlige. Udtryk
for Store Kulturer fra fjernere Tider skabt af Mennesker
som har levet kæmpet og stræbt mod Lys i Fælles-
skab er dog naaet til os i Dag selv naar den
enkelte er forblevet uenløs. Tallet de øste kræfter
og Liv i deres Skaben gav de deres Liv dertil
og vi i Dag nares med Store Klarhed af de
Udtryk for Liv som de gavnligt efterlod. Flere
gruppe Mennesker har skabt sig sine Guder eller sin
Gud for at virkeliggøre sine menneskelige Guder
Styrke og beskytte sig. Det knyttede Gruppen sammen
i fælles Liv og Skaben. Vi i vor vestlige Verden af i Dag
synes at have sat alt ind paa Videnskab og Teknik
som vort eneste fælles grundlag for Skaben. Vi opfører
at overføre de store Menneskelige Problemer forholdet
Menneske til Menneske og Mennesket til Universet
Men det intet fjøet til vor Væbent. Tværtimod har vi
brugt vor "Fremkridt" som Prestige for bedre at udnytte
materielt den øvrige del af Verden for at kunne vedligeholde
de bekvemligheder som vi siden vi fandt en del ud af
Middelalderens Elendighed har gjort os mere og mere afhængige
af til ~~Statens~~ ^{Konsum} for vor Spirituelle Tomhed. I vor perimerede
Religion navn har vi snart begaaet alle tænkelige menneskelige
Forbrydelser. Det er til Salg som i Romer Forfalds Tid
og Kunst er blevet naaget vi smyges os med os
som forøger vor Prestige. Genierne floeres overalt.

Og dog kære Mels ved jeg at der ogsaa
i Dag finder menneskeser som er ubestikkel-
lige og som er rede til med deres Liv som Ind-
sats at kæmpe for en mere menneskelig Verden
med en helt anden Maalestok for de ægte Værdier.
Jeg ved at der er mange, mange flere end vi
til daglig ser, men jeg ved at store negative Kræfter
er stærkt organiserede i Samarbejde for personlig
Interesse og saaledes virker kvælende og forhindrer de
for det bedste menneskelige Til Vækst og Samling
i nogen mod at fremsætte Udtryk der kan støtte
og lede os som Mennesker mod større Klarhed og
Sandhed for at vi kan danne os en anden Vækst-
Grund i Fællesskab et helt andet Univers hvor
Mennesker kan leve og aande frit og stort med en hel
anden Varme imellem sig i Fællesskaberne hvor
Rigdommen i det at give og at tage er lige stor, en
Naturlig Udveckling som betinger Liv. For Verden
her er blevet saa skeer og det som naar en mest
synes jeg er den Tanker at om ens Magtesløshed
naar vi snart maa forlade den og give den
over til de unge end mere pyttet end vi selv
modtog den. For da synes jeg ikke vort Mød og Vore Evner
var store. Vi puster om vore Børn med kærlighed
prover opdrage dem til hvad vi Troe rigtigt og saa
sender vi dem ud i den Verden som vi er ansvarlige
for men som vi jo ikke har nogen Grund til at være
støtte af, omend ogsaa Positive Ting er sket i vor Tid.
En væsentlig Ting er det vel for os her i Europa at vi har
levnet at nærme os lidt og forstå lidt omend udefra
af andre store Kulturer i Tid og Sted. Saa meget et
Rudskaab fra fjerne Tider og Steder som til vor Tid ofte
har været overskygget af Kristendommen synes

Stadig at trænge nærmere ind i vor Beredthed.
Min viden er kun saa uendelig lille og spredt, u-
organiseret. Jeg ved at du gennem dine Studier Sprogene
(og det der som de Sprog. fortolker) og Historien, har bygget
et solidt Grundlag op, det giver Ligevegt og Ro.
Jeg kan jo ikke læse meget. Sammenkørg naar Ernest
hjælper Wonga med sit Arbejde, hører jeg jo mange
Smaa stumper her og der, det giver mig en lille Tde
om Store Rigdomme vi har faaet i Arv. Saa mange
Tanker Simple og enkle i deres store Menneskelighed
som afslører Syn paa livet, evig nyt og hævet over
al Tid. Om vor Opvinding om den Nordiske Oldtids
Aand ved jeg kun altfor lidt og overfladisk jeg ved
du ville kunne levende gøre os fortælle meget hvis
der var Lejlighed. Naar Kære Niels jeg vilde kun skrive
ganske kort — jeg ønsker dig al Lykke for Fati
og hendes Mand Claus. Jeg vedlægger et lille Brev som
jeg ber dig give hende. Vi holder meget af hende her og
jeg tror hun har et Sundt Syn paa livet og skal
nok evne at bruge det godt. — Wonga slider i det
for tiden fra Morgen til Aften det er et Enormt Pensum
om c. 1 Mdr. gaaer han til den første Eksamen's Prove
fransk Litteratur og Latin (overveelse fra fransk til Latin) man regner
ikke med at faa det i første Omgang uden kan saa prøve igen
ved Sommerferien's Slutning. Det er lidt strengt for
tiden saa, Ernest støtter og opmuntrer ham. Jeg er som altid
i Skulpturen. Jeg ved ikke om det som jeg her har
prøvet at udtrykke er blevet lidt forståeligt
jeg har ikke kunnet bedre i Øjeblikket
Nu en kærlygs Hilsen fra os
alle 3 Ernest Wonga og Soula.